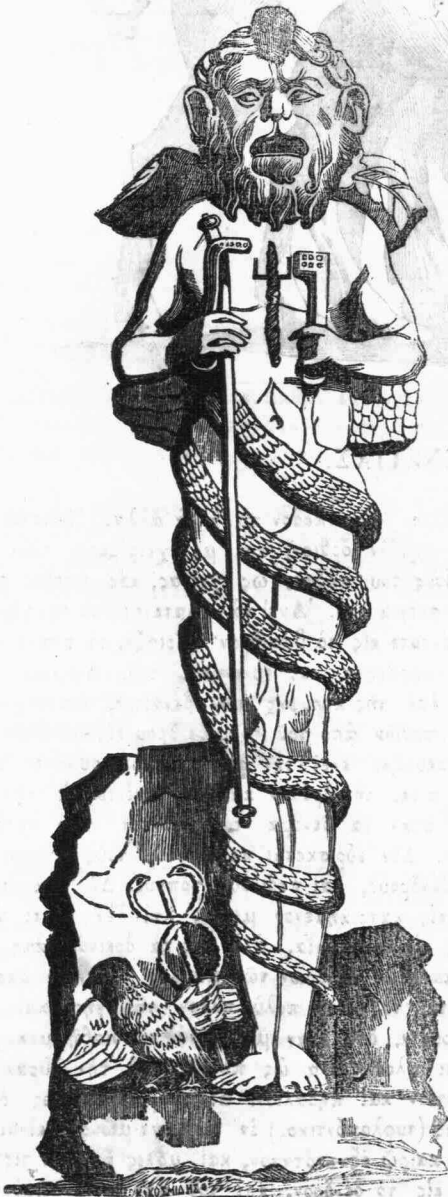

μην εἰς τὴν Ἰταλίαν. Τὰ ἀγάλματα τοῦ Μιθρά, ὅσα εἶναι γνωστὰ ἐξεργάσθησαν ὑπὸ ῥωμαίων καλλιτεχνῶν. Συνήθως τὸν περιστοῦν νεανίαν, μὲ ὥρατον πρόσωπον, φέροντα δὲ φρυγικὸν καίωμα καὶ στήριζοντα γόνυ ἐπὶ ταύρου ἀνεστραμμένου, εἰς ὃν βυθίζει ξίφος εἰς τὸν λαιμὸν. Τοῦτο, λέγουσιν δι' εἶναι σύμβολον τῆς ἰσχύος τοῦ ἡλίου εἰσέρχοντος εἰς τὸ ζώδιον τοῦ Ταύρου. Τὰ εἰδῶλα ὅμοια μὲ τὸ αὐτόθι: δημοσιεύμενον εἰς σπανιώτερα. Ἰσοῦ δὲ πῶς ἐξηγοῦνται αἱ διαφοραὶ ἰδιότητες, αἵτινες τὸν συνιστοῦν: ἡ κέφαλή, ἣν εἶς τοῦς χαρακτηρὰς τοῦ λέοντος ἀλληγορεῖται: ὡς δύναιτο, ἢ ὁ ἥλιος ἔχει πρὸ πάντων ὑπὸ τὸ ζώδιον τοῦτο, τὰ πτερὰ δεικνύουσι τὴν αἰώνιον καὶ ταχέως κίνησιν τοῦ ἀστέρους τούτου ὁ κεραυνὸς γεγλυμμένος ἐπὶ τοῦ στήθους δηλεῖ τὸ πῦρ αἱ κλεῖς τῶν δύο εἰδῶν, τὰς ὁποίας φέρει εἶσιν αἱ μέλ-

λουςαι νὰ χρησιμεύωσι κατὰ τὴν δοξάν τῶν Περσῶν, εἰς τὸ ἀνοίγματος τῶν ἐπὶ τῶν θυρῶν, δια τῶν ὁποίων διέρχονται αἱ ψυχαὶ τῶν θνητῶν. Ὁ ὅρις δὲ ἔχει τὴν αὐτὴν σημασίαν, ἣν καὶ εἰς τὰς ἄλλας θρησκείας: ὁ γρύψ καὶ τὸ κηρύκειον φαίνονται προσθῆκαι τῶν Ῥωμαίων, ἐνίοτε βλέπομεν παριστώμενα ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ Μιθρά δόλους τοῦς ἀστερισμοῦς τοῦ ζωδιακοῦ. Προσφέρουσι δὲ εἰς τὸν θεὸν τοῦτον τὰς ἀπαρχὰς τῶν ὀπωρῶν: εἶχε δὲ μεχοὶ τοῦδε καὶ λάτρως, ὡς καὶ κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας.

ΟΙ ΙΠΠΟΙ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ.

Ο ΜΙΘΡΑΣ.

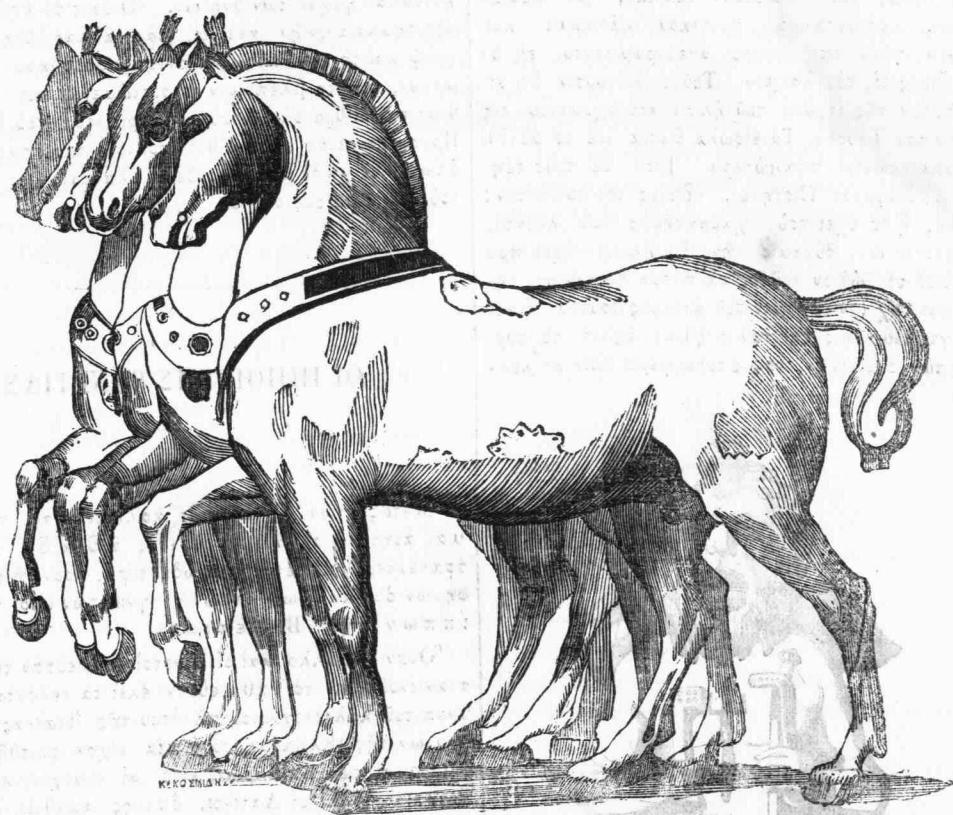
Μετοξὺ τῶν ἔργων τῆς καλλιτεχνίας, τὰ ὁποῖα μᾶς ἀνησυχῶν ἀρχαίότητος οὐδενὸς ἢ ὑπαρξῆς ἦν ἀκροσφαλεντέρα καὶ ἐπικινδυνώδεστερα, ὅσον ἢ τῶν περιφημῶν ὀριχαλκίων ἵππων, γνωστῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα ἱππῶν τῆς Βενετίας.

Ὅταν οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Βενετοὶ ἐκυρίευσαν τὴν Κωνσταντινούπολιν τὸ 1204 εὗρον ἐκεῖ τὰ τελευταῖα λείψανα τοῦ καλλιτεχνικοῦ πλοῦτος τῆς Ἰταλίας καὶ πρὸ πάντων τῆς Ἑλλάδος, τὰ ὁποῖα εἶχον φεισθῆ εἴτε αἱ ἐπιδρομαὶ τῶν Βυζαντινῶν, εἴτε αἱ συνεχεῖς καὶ τότε πικραταὶ. Ἄλλ' οἱ Λατῖνοι, ἐπίσης ἀμαθεῖς ὅσον καὶ πλεονέκται, ἐτμημάτησαν καὶ ἐπώλησαν τὰ χάλκινα ἀγάλματα.

Οἱ τέσσαρες ἵπποι, περὶ ὧν πρόκειται, εἶχον προφυλαχθῆ ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς, ὡς ἐκ τῆς θεισεώς των ἀνωθεν τῶν βελβιδίων ἢ carcerees τῶν ἵπποδρομίων.

Κατὰ τὴν μετακίνησιν ὁ ὀπισθοὸς ποὺς ἐνὸς ἐξ αὐτῶν συνετρίβη καὶ ἀπεσπάσθη ἐκ τῆς κνήμης ὁ Δομίνικος Μοροζ νῆς, διοικητῆς τῆς γαλέρας ἐφ' ἣς τοὺς ἐπιβίβασαν, ἐζήτησε καὶ ἔλαβε αὐτόν, ὁ ποὺς οὗτος κατ' ἀρχὰς τιθεῖς ἐπὶ τινος στηλοδαύτου εἰς τιναὶ διατιέραν οἰκίαν, ἐξετέθει: ἀκολούθως εἰς γωνίαν τινα τῆς ἐδοῦ.

Μετακομισθέντες ἅπαξ καὶ κλεισθέντες εἰς τὸν ναύσταθμον, οἱ ἵπποι ἔμειναν ἐκεῖ πολὺν χρόνον ἀγνωστοὶ καὶ παρημελημένοι, μέχρις οὗ πρέσβεις τῆς Φλωρεντίας τοῦς, ἔδωσαν νὰ ἐννοήσωσι τὴν ἀξίαν των, καὶ ἀπεφάσισαν νὰ τοὺς σηκώσωσιν ἀπὸ μέρος τι, ἔνθα εὐρίσκοντο οὐχὶ εἰς πικρὴν ἀσφάλειαν, τοὺς ἔθεσαν δὲ τότε ἀνωθεν τῆς μεγάλης θυρας τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Μιχαῆλ, ἀπὸ ἀντεκατέστησαν τὸν πόδα ὅστις ἔλλειπε δια τινος ἄλλου ἀξίας πολὺ κατωτέρας. Ἀγνοεῖται δὲ ἡ ἐποχὴ τῆς διαταξείας ταύτης, διότι περὶ τὰ τέλη μόνον τοῦ δεκάτου πέμπτου αἰῶνος κατὰ πρῶτον ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν συγγραφέων καὶ τῶν χρονογράφων τῆς Βενετίας. Ὁ Πιτράρχης εἶναι ὁ πρῶτος Ἰταλὸς συγγραφεὺς ὁ ὁμιλῶν περὶ αὐτῶν. Τὸ 1798 οἱ Γάλλοι τοὺς ἐσήκωσαν ἐκ Βενετίας καὶ τοὺς μετέφεραν εἰς Παρίσιον, ὅπου ἐτέθησαν κατὰ πρῶτον ἑλαστος χωριστὰ ἐπὶ μεμολωμένων στηλοδαύτων, καὶ ἀκλούθως ἐξεύχθησαν εἰς ἄλλαν ὀριχαλκίαν ἐπὶ τῆς ἀψείδος τοῦ Κιουρτέλ. Κατὰ τὰ συμβάντα τοῦ

ΟΙ ΙΠΠΟΙ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ.

1815, ἀπεδόθησαν εἰς τὴν Βενετίαν καὶ κατέχουσι τὴν σήμερον τὴν ἀρχαίαν τῶν θέσιν εἰς τὴν πύλην τοῦ 'Αγίου Μάρκου.

Ο ΣΚΙΟΥΡΟΣ (BIBERITZA)

Ὁ σκίουρος εἶναι ὥρατον καὶ μικρὸν ζῶον, δὲν εἶναι ἐντελὲς ἄγριον, καὶ διὰ τὴν κομψότητά, τὴν χειροτέλειαν καὶ τὴν ἀθωότητα τῶν ἡθῶν του, εἶναι ἄξιον τῆς συμπαιδείας τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὸ δὲν εἶναι μῆτε σαρκοβόρον, μῆτε ἐπιθλαβίς, μολονότι ἀρπάζει ἐνίοτε πιτηνά. Ἡ συνήθης τροφή του εἶναι καρποὶ, ἀμύγδαλα, λεπτοκάρυα, φῆγοι, καὶ βλάνοι. Εἶναι καθαρὸν, εὐκίνητον, ζωηρὸν, ἐτοιμότατον, ἐξυπνότατον καὶ ἐπιτηδείατατον· ἔχει τοὺς ὀφθαλμοὺς ζωηροῦς, τὸ σῶμα νευρώδες καὶ τὰ μέλη εὐκινήτοτατα. Ἡ ὥραία μορφή του γίνεται ἐτι ὠραιότερα, διότι κοσμεῖται ἀπὸ οὐράν ἐν εἰδει πτερωτοῦ τινος λόφου (panache) τὴν ὁποίαν ὑψώνει, καὶ φέρει μέχρι τῆς κεφαλῆς του, καὶ διὰ τῆς ὁποίας κινεῖται. Τὸ ζῶον τοῦτο εἶναι, διὰ τὴν εἴπω οὕτως,

ὀλιγώτερον τετράποδον παρὰ τὰ ἄλλα. Ἰσताται συνήθως σχεδὸν ὀρθιον, καὶ μεταχειρίζεται τοὺς ἐμπροσθίους τοῦ πόδας, ὡς χεῖρας, τὰς ὁποίας φέρει εἰς τὸ στόμα του. Ἀντὶ τὰ κρύπτεται ὑπὸ τὴν γῆν, εἶναι πάντοτε εἰς τὸ ὑπαιθρον· ὁμοιάζει τὰ πιτηνά κατὰ τὴν ελαφρότητα καὶ εὐκινήσιάν του. Διαμένει, ὡς αὐτὰ, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν δένδρων, διατρέχει τὰ δάση, πηδῶν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς δένδρου εἰς τὸ ἄλλο καὶ κατασκευάζει ἐκεῖ τὴν φωλεάν του· συναγεί σπόρους, πίνει τὴν δρόσον καὶ καταβαίνει εἰς τὴν γῆν μόνον ὅταν τὰ δένδρα ταρασσονται ἀπὸ σφοδρὸν ἄνεμον. Δὲν εὐρίσκεται ποσῶς εἰς τοὺς ἄγρους, ἢ εἰς ἀδένδρους, καὶ πεδινούς τόπους. Δὲν πλησιάζει ποτέ εἰς κατοικημένον μέρος, καὶ δὲν μένει παντελῶς εἰς ὑλοτομίαι, ἀλλ' εἰς τὰ ὀρεινὰ δάση, καὶ ἐπὶ παλαιῶν δένδρων τῶν μᾶλλον εὐθαλῶν δασῶν. Φοβίται τὸ ὕδωρ πολὺ πλέον τῆς γῆς, καὶ βεβαιώνουσιν, ὅτι, ὅταν μέλλῃ νὰ τὸ διαβῇ μεταχειρίζεται φλοιόν τινα ὡς πλοῖον, καὶ τὴν οὐράν του ὡς ἱστίον καὶ πηδάλιον. Δὲν ναρκούται, ὡς ὁ ἀσπάλξ (υφλοπόντικος) ἐν ὥρᾳ χειμῶνος· εἶναι ἐν παντὶ καιρῷ ἐξυπνότατον, καὶ, μόλις ἐγγίσει τις τὸν πόδα εἰς τὸ δένδρον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀναπαύεται, ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν μικρὰν κυλινδρῶν του, φεύγει εἰς ἄλλο δένδρον, ἢ κρύπτεται ὑπὸ κλάδον τινα.